

Boeken van Roberto

JONG

19 juli 2024

Literaire thriller

HILTON GIRLS

september 2024

Literaire killer

RODE OORTJES

2024 (verschijnt december)

Vreemde en Sensuele verhalen

Roberto

HILTON GIRLS

deel 1 van de serie: de familie Henderson
Literaire Killer

Panta rhei (alles stroomt)
Het enige constante in het leven is de verandering.

Heraclites (535-475 v.Chr.)
Grieks filosoof

Disclaimer

Alle personages zijn fictief. Gelijkenis met situaties, gebeurtenissen, karakters en het uiterlijk van personen berust op toeval.

ISBN 9789403760285

NUR-305

Uitgever: Bookmundo

Bronnen

John Hopkins University

- periodieke telling besmetting en doden Covid-19

Lokale krant Singapore

- verslag opening Garden by the Bay

©2024 Rob de Looze

Robdelooze53@gmail.com

1

Op weg naar zijn geboortestad Liverpool sloot Ben zijn ogen in de Boeing 747 van Singapore Airlines. Zijn gedachte ging terug naar 28 juni 2012, de opening van Gardens by the Bay. Hij wist nog hoe het nieuwe wereldwonder in de lokale kranten werd omschreven.

Het project is een enorme verzameling tuinen en wordt gekenmerkt door twee futuristisch uit de aarde verrijzende domes. De domes zijn kolossale bolvormige kassen met daarin weelderige tropische plantentuinen en oogstrelende welriekende bloemenvelden. Het wordt volgens de architecten een plek met een oase van rust, waar de bevolking en toeristen even kunnen ontsnappen aan de dagelijkse hectiek van Singapore. Het draagt de naam Gardens by the Bay.

Op de avond van de opening stond Ben onder de douche. Terwijl hij een stuk Majazeep over zijn lichaam liet glijden, zong hij als Frank Sinatra: *‘Start spreading the news, all over town...’*

Majazeep, hij kon er nauwelijks buiten. Ooit had zijn moeder, na een vakantie in Spanje, de zeep meegenomen. Sindsdien waste hij zich met de heerlijke geur van rozen en jasmijn. ‘Ik had er aandelen van moeten kopen, dan was ik nu stinkend rijk geweest.’ Het was een gevleugelde uitspraak en als zijn kinderen bij hem op vakantie waren en een stuk Maja in de badkamer zagen, vroegen ze: ‘Pap, heb je de Maja-aandelen al gekocht?’

Ben was weduwnaar en had uit het huwelijk een zoon en dochter. Jim en Emma waren volwassen en hadden een bestaan in hun geboortestad Liverpool. Regelmatig kwamen ze in de zomervakantie naar Singapore

en verbleven bij hun vader. Beide kinderen genoten van de Aziatische bijzonderheden en vonden in de drukke wereldstad ook de rust die ze zochten. De temperatuur was ideaal, overdag gemiddeld dertig graden en de nachten waren rond de vijftwintig graden Celsius.

Wel was er – in de maanden juli en augustus – af en toe een tropische regenbui, maar dan liep je een van de vele winkelcentra binnen die overal op Orchard Road stonden. Deze brede, twee en een halve kilometer lange, winkelstraat was op loopafstand van Tate, zoals Tate Residences werd genoemd, waar Ben een appartement had gekocht.

Ben pakte de douchekop en spoelde de zeep van het lichaam. Hij draaide de mengkraan dicht en droogde zich met de handdoek die hij over het douchescherm had gehangen. De boxersshort waar hij in stapte was een strakke ballenknijper. Een juiste omschrijving vond Ben, die niks moest hebben van een ruimvallende onderbroek waarin het klokkenspel de hele dag geluidloos maar onprettig bengelde. Terwijl hij in de spiegel keek, spoot hij een deo onder zijn oksels en de overdreven opgebrachte eau de toilet van Yves Saint Laurent prikte in zijn nek. Ben trok een donkerblauwe Tommy-spijkerbroek aan, maar gelet op de statige opening van Gardens by the Bay ook een flinterdun colbert. Hij keek in de enorme spiegel van de slaapkamer, inhaleerde de odeur van Kouros en bekeek het resultaat. Wat hij zag beviel hem en met zijn vingers streek hij door zijn nog klammige haar. Zijn haar had een lichte krul en had zelden een kam of borstel nodig. Even met de vingers fatsoeneren was voldoende, dan zat het perfect.

‘Je ziet er nog prima uit jongen,’ zei Ben tegen het spiegelbeeld. Hij was de vijftig gepasseerd en wist dat hij nog steeds in de smaak viel bij de dames. Achter hem hoorde hij gezoem. Hij pakte zijn iPhone en zag op het scherm dat het Lau was.

‘Goedenavond Lau. Ik kom er zo aan.’

‘Prima, meneer Ben, ik wacht op u.’

Het was een afspraak die ze jaren geleden hadden gemaakt. Lau reed met zijn cab de garage onder het Tate-complex in en liet door een

belletje weten dat hij bij de liften stond. Ben pakte de uitnodiging voor de opening van het dressoir, stak hem in zijn colbert en vertrok.

De lift was niet traag, maar van de vijftiende naar de begane grond duurde dit keer langer dan normaal. Op verschillende etages stapten opgetutte bewoners in de lift. Ben en de instappers begroetten elkaar, maar tot een gesprek kwam het niet. Met een schuin oog keek hij naar de opgetutte dames, vroeg zich af waar ze naar toe gingen, maar had het lef niet om het te vragen. Beneden, in de garage, liep hij naar de taxi waar Lau het portier voor hem openhield. Het was een Hackney-cab, zo'n typische taxi met bolhoed, die je in nagenoeg alle Engelse steden ziet rijden. Alleen deze was niet zwart, maar tropisch geel.

‘Hoi Lau. Gaat alles goed met je?’ vroeg Ben toen hij instapte.

‘Jazeker, meneer Ben,’ zei Lau terwijl hij het portier van Ben sloot. Lau stapte achter het stuur en vroeg waar de rit naar toe zou gaan.

‘Vanavond is de opening van Gardens by the Bay. Ik neem aan dat jij weet waar de entree is?’

‘Jazeker, meneer Ben,’ bevestigde Lau en reed rustig weg. Ben strekte zijn benen om te genieten van de rit. Je laten rijden is rustgevend en als je de ruimte hebt zoals in een Hackney-cab, dan is het ritje een genot. Hoewel dit vervoer niet goedkoop te noemen is, vond Ben het geld voor de rit volledig waard. Bovendien was geld wel het laatste waar hij zich zorgen over hoefde te maken. Toch kon hij door zijn jeugd – waar zijn ouders het niet breed hadden – nog steeds overdreven zuinig zijn. Zo kocht hij ook in Singapore bij de Lidl de goedkope B-merken. Het was een eigenschap die je vaker aantreft bij kinderen waarvan de ouders het niet breed hadden.

Ben voelde zijn telefoon trillen. Op het scherm zag hij de naam van zijn jeugdvriend George. George was de eerstgeborene van de familie Harrison die in Liverpool ook wel de Beatlesfamilie werd genoemd nadat de zonen, George, Paul, John en Ringo werden vernoemd naar een lid van de Beatles.

‘Goedendag excellentie. Hoe maakt u het?’ nam Ben op.

George moest lachen om de begroeting. ‘Al ben ik de bisschop van Liverpool, jij mag George zeggen hoor.’

‘Gelukkig. Gaat alles goed in de stad van de Vrome?’

‘Het gaat prima hier in Liverpool. En bij jou?’

‘Zoals altijd, is het hier fantastisch, George.’

Ben was een positief ingesteld mens in de overtreffende trap. Als anderen het leuk vonden, vond hij het geweldig. En een paar gras-sprietjes vond hij al snel een heel voetbalveld.

‘Ik zit bij Lau in de cab en ben op weg naar de opening van Gardens by the Bay. Dat is een nieuw project van de stad met imposante tuinen.’

‘Nou, dan zal ik je niet verder lastig vallen. Ik had even behoefte aan een praatje. Ik zie je wel weer in augustus,’ zei George.

‘Doe niet zo gek man. Ik bel je morgen even terug.’

‘Prima. Fijne avond nog en veel plezier bij de opening straks.’

‘Dank je George. Spreek je morgen.’

Ben hield de telefoon in zijn hand en keek langs Lau door het voorraam. In de verte doemde het futuristische geraamte van Gardens by the Bay op. Het was een rechte weg naar de Gardens en hoe dichterbij de entree kwamen, des te langzamer Lau moest rijden.

‘U bent niet de enige, meneer Ben,’ lachte Lau.

‘Ik merk het,’ beaamde Ben.

‘Je kan mij hier afzetten hoor. Dan loop ik wel een stukje.’

‘Dat gaan we niet doen meneer. Ik breng u netjes bij de ingang.’

2

Toen Lau na een vijf minuten filerijden

stopte voor de ingang, kwam er een rondborstige piccolo naar de cab. Ze trok het portier open, bukte en keek in de cab. Met een uitdagende glimlach sprak ze haar ingestudeerde tekst: ‘Welkom bij Gardens by the Bay, de oase van rust bij de zee.’

‘Kan je mij ook ophalen, Lau?’ vroeg Ben toen hij over de bank schoof naar de rondborstige piccolo.

‘Zeker, meneer Ben.’

‘Goed, dan bel ik je straks.’

‘Fijne avond, meneer,’ zei Lau, maar het kwam bij Ben niet meer binnen. Zijn ogen keken vol in het uitdagende decolleté van de nog steeds gebukt staande piccolo.

‘Nou zeg..., meneer toch,’ klonk de piccolo die dacht een paar wellustige ogen te herkennen. Ben schrok en haar opmerking deed hem kleuren. Beschaamd stapte hij uit de cab en liep over een rode loper naar de entree van een groot futuristisch gebouw. Aan beide kanten van de rode loper stonden goudkleurige paaltjes van een meter hoog die door een polsdik rood touw aan elkaar verbonden waren. Het bracht Ben het beeld van filmsterren die arriveren bij de première van een film. Halverwege de rode loper stonden aan de linker zijde tientallen fotografen die volop plaatjes schoten van de arriverende gasten. De kennelijk bekende en wellicht zelfs beroemde gasten bleven staan en poseerden uitgebreid. Het poseren zorgde voor stagnatie waardoor een kleine file ontstond van aankomende gasten. De paparazzi ontwijken was niet mogelijk, maar Ben draaide zijn hoofd naar rechts toen hij voorbij de flitsende meute liep. Zo wist hij zeker dat hij de volgende dag niet in een van de kranten of tijdschriften zou staan.

‘Mag ik uw uitnodiging meneer?’ vroeg een piccolo met schouders als een gorilla aan het eind van de rode loper. Ben voelde in de binnenzak van zijn colbert en gaf de uitnodiging.

‘Dank u wel,’ zei de gorilla. ‘Wilt u met mij meelopen, meneer?’ Zonder te wachten op antwoord draaide de gorilla zich om en liep weg. Het was Ben al opgevallen dat een aantal piccolo’s om beurten naar een deftige lakei liepen. De lakei ontving van de piccolo de uitnodiging en kondigde door een microfoon de naam van de genodigde aan. Ben stond achter een deftig gekleed echtpaar. Hij herkende het stel. Ze stonden een half uur geleden bij hem in de lift van Tate. Ach, toeval bestaat niet, dacht Ben die daar niks mee had.

De lakei die iedereen door een microfoon aankondigde, stond aan de rand van een iets lager gelegen, verzonken pleintje wat voor de gelegenheid dienst deed als ontvangstruimte. Ben keek neer op de menigte. Iedereen stond met een glas bubbels met elkaar te keuvelen. Het gaf een gezellig geroezemoes, met af en toe een overdreven lach van een hitsige dame.

‘Heer en mevrouw Ling ...,’ kondigde de lakei het deftige stel van Tate aan. De gorilla overhandigde de uitnodiging van Ben. De lakei keek Ben in het gezicht en sprak door de microfoon: ‘De heer Ben Egglestone, manager van McDonald’s Singapore.’ Een aankondiging van zijn functie en het bedrijf had hij niet verwacht en eerlijk gezegd ook liever niet gehad. Gelukkig zag hij dat het volk op het plein geen aandacht schonk aan de aankondiging. Ze waren vooral met zichzelf bezig en genoten van de bubbels. Dat gedoe met de aankondiging had de organisatie best achterwege kunnen laten nu de functie nihil bleek te zijn. Aan de andere kant had de ontvangst door piccolo’s en de chique aankondiging van een lakei wel iets koninklijks. Ben liep drie treden af, bleef aan de rand van de menigte staan en zocht naar een piccolo die rondging met drankjes.

‘Wilt u misschien wat drinken?’ klonk een damesstem achter hem. Hij draaide zich om. Daar stond de piccolo met het uitdagende decolleté en in haar handen een dienblad vol heerlijk vocht.

‘Heel graag,’ reageerde Ben die deze dame niet had verwacht. Hij pakte een glas witte wijn. ‘U opende toch het portier van mijn cab?’

‘Jazeker. Ik stond bij de arriverende auto’s. Maar ieder uur wisselen we elkaar af, dus nu ben ik hier. Grappig dat u mij herkent tussen al die piccolo’s,’ zei het decolleté wat verlegen.

‘Tja, hoe zal dat nou komen?’ zei Ben en lachte om zijn kwinkslag.

‘Hoe bedoelt u?’

‘Wat denk je?’ reageerde Ben om wat bedenktijd te creëren. Wat moest hij zeggen? Hij kende de dame niet, dus was het ongepast om haar te confronteren met haar frivole verschijning.

‘Ach, je bent een vriendelijke en spontane meid. En ja, die onthoud ik nu eenmaal,’ floepte uit zijn mond.

‘O, dank je wel voor het compliment.’ Het decolleté bloosde, maar kwam snel tot zichzelf.

‘Ik ben je eigenlijk nog nooit tegengekomen bij McDonald’s. Bij welke McDonald’s werk je dan?’ vroeg ze onbevangen.

‘Hoe weet jij dat ik bij McDonald’s werk?’

‘De lakei heeft dat toch net door de microfoon gezegd.’

Het was opmerkelijk dat zij de aankondiging had gehoord, terwijl alle gasten met hun prietpraat bezig waren en slechts aandacht hadden voor hun bubbels. Heel opmerkzaam, dacht Ben die de piccolo in een compleet ander hokje had geplaatst.

‘Luister je naar iedere aankondiging?’

‘Nee. Maar ik had het portier van die gele cab opengetrokken en toen ik je bij die lakei zag staan dacht ik: even luisteren wie hij is.’

‘O. Maar nu jij weet wie ik ben, wil ik graag weten wie jij bent?’

‘Ik ben Holly Henderson uit Liverpool en werk nu in Singapore.’ Omdat haar serveerblad inmiddels was leeggeroofd door de gasten om haar heen, kon ze een hand geven om zich voor te stellen.

‘Leuk kennis te maken, Holly.’ Ze lachte verlegen, maar bleef opvallend ad-rem. ‘Nu we elkaar kennen en jij van mij de hele avond gratis drankjes krijgt, verwacht ik wel een gratis hamburger, als ik je bij McDonald’s tegenkom.’

Ben moest lachen om het onverwachte voorstel. ‘Afgesproken, maar alleen als je nog een drankje haalt,’ opperde hij. Hij deed graag mee aan het spel van piccolo Holly. Binnen tien minuten was ze terug met een blad vol drankjes. Ben ruilde zijn lege glas. ‘Heerlijk dat je goed voor me zorgt.’

‘Ach, voor een hamburger van McDonald’s doe ik een moord. Maar nu moet ik verder, anders word ik ontslagen. Laters....’

Holly trok een grimas en liet blijken dat ze met tegenzin verder ging.

‘Jammer,’ zei Ben en nam de groet van haar over: ‘Laters...’

Een uitdagend decolleté, vriendelijk en spontaan, wat wil een man nog meer, flitste het door zijn geest.

Hij volgde haar passen en toen ze in de menigte was opgegaan, keek hij om zich heen en zocht bekende gezichten. Op dat moment viel de menigte stil. Iedereen draaide zich om en keek naar de plek waar de lakei de gasten had aangekondigd. Achter de microfoon stond de Prime Minister van Singapore. Lee Hsien Loong hield een korte toespraak en nadat het openingslint was doorgeknipt begon de menigte zich te verplaatsen naar de weelderige tuinen. De tuinen met tropische planten waren voorzien van indrukwekkende beelden en bruisende watervallen. Het geheel gaf het gevoel dat je in het aardse paradijs liep. Geleid door de menigte kwam hij na een uur terug op de plek waar de tocht was begonnen. Daar was inmiddels een band gaan spelen en door de vrolijke muziek in combinatie met de rijk vloeiende bubbels hadden de gasten het goed naar hun zin.

Ben luisterde naar de band die covers speelde uit de jaren 60, 70 en 80. *Nowhere man*, een cover van de Beatles, bracht hem – samen met de alcohol – zwevend naar zijn jeugd. Langzaam werd het minder druk en Ben twijfelde wat hij zou doen. Op het moment dat hij koos om te vertrekken en zijn telefoon pakte om Lau te bellen, kwam er een man in driedelig maatpak voor hem staan. ‘Hé, Big Ben, ken je mij nog?’

Ben keek naar een vaal gezicht. De man was Engels, leek in de vijftig, was kalend blond en zag er een tikkeltje elitair uit in het driedelig maatpak. Gelet op de zweetdruppeltjes die op zijn voorhoofd lagen, was

het kostuum niet geschikt voor de tropen. Met een tissue depte hij zijn voorhoofd. De man noemde hem Big Ben, dus moest het iemand uit zijn vroege jeugd zijn. Met uitzondering van zijn klasgenoot George, noemde bijna iedereen hem op school Big Ben.

In zijn jeugd had hij een overgewicht en met de naam die hij daardoor kreeg, werd hij jarenlang gepest. Het was een verdrietige tijd waar hij liever niet aan werd herinnerd. Maar nadat hij in de maanden voor zijn huwelijk enorm was afgevallen, bleef er sindsdien een slanke imitatie van Big Ben over. Ben kneep zijn ogen, maar er kwam geen herkenning. Het zwetende maatpak bleef voor hem staan en liet hem zoeken in het archief van zijn grijze cellen. Maar er kwam niks.

‘Het spijt me. Ik herken je niet, maar je kent mij uit mijn jeugd.’

‘Haha. Dat dacht ik wel. Eerlijk gezegd zou ik jou ook niet meer herkennen,’ sprak het zwetende maatpak.

‘Maar als je mij niet herkent, hoe kom je dan op Big Ben?’

‘Dat is niet zo moeilijk. De lakei heeft iedereen geïntroduceerd en bij toeval stond ik vlakbij toen je binnenkwam. Toen ik je naam hoorde, dacht ik, er is maar één Benny Egglestone, en dat is Big Ben.’

‘Tja, zo logisch kan het soms zijn,’ moest Ben erkennen.

‘En ik moet eerlijk zijn. Toen ik de naam hoorde en naar je gezicht keek, zag ik toch ook wel wat gelijkenis met dat corpulente manneke van toen. Maar je bent er goed op vooruit gegaan moet ik zeggen.’

‘Dank je. Maar jij kent mij, maar ik ken jou nog steeds niet.’ Ben wilde wel eens weten wie het zwetende maatpak was.

‘Je hebt gelijk, ik heb mij niet eens voorgesteld, sorry.’ Hij stak zijn hand uit. ‘Eric Shotton uit Liverpool, maar ik woon nu hier.’

In een nanoseconde vonden de grijze cellen veel jeugdherinneringen.

‘Jeetje, Eric Shotton? Ik zou je nooit hebben herkend. We zaten samen in de klas met mijn vriendje George Harrison, weet ik nog.’

‘Ja, nu je het zegt, George Harrison. Hij was niet de gitarist van de Beatles, maar werd wel de bisschop van Liverpool,’ grapte Eric.

‘Leuk dat je dat weet. Spreek jij nog iemand uit die tijd?’

‘Ja, ik zie Francis, Richard Oswald en Chris nog regelmatig.’

De namen brachten Ben bij zijn schooltijd. Eric Shotton en zijn vrienden waren etterbakken die de klasgenootjes terroriseerden. De etterbakken noemden zichzelf de Force, een naam samengesteld met de eerste letter van hun voornaam.

‘Waren jullie in het laatste schooljaar niet betrokken bij dat drama met de broertjes Taylor?’ vroeg Ben.

‘Je bedoelt die twee die in de rivier de Mersey zijn verdronken?’

‘Ja. Daar was jij met je vrienden toch bij betrokken?’

‘Nee hoor,’ antwoordde Eric.

‘We zijn wel op het politiebureau ondervraagd, maar we zijn die dag helemaal niet bij de Mersey geweest. Dus binnen een half uur stonden we weer op de stoep van het politiebureau.’

‘Het gerucht ging wel rond, dat jullie betrokken waren,’ zei Ben.

‘Ach, we hadden toen een slechte naam. En niet onterecht.’

Ben wist niet wat hij ervan moest denken. Het verhaal had hem nooit lekker gezeten, maar de politie kon de betrokkenheid van de Force kennelijk niet bewijzen.

‘En jij, nog binding met Liverpool?’ vroeg Eric.

‘Ach, ik woon en werk hier. Maar met kerst ga ik altijd naar mijn kinderen en in de zomer ben ik ook altijd in Liverpool. Dan ben ik te gast bij de familie Harrison op hun Harrison Day.’

‘Is dat familie van ons klasgenootje George?’ vroeg Eric.

‘Ja. De familie komt dan samen bij de ouders Roy en Joy. Ik ken ze mijn hele leven al en zie ze als familie. Heb jij nog andere contacten uit onze jeugd?’ vroeg Ben.

‘Nee, niet echt. Ik woon nu drie jaar in Singapore en mijn vrienden Francis, Oswald, Richard en Chris wonen in Liverpool. Familie heb ik niet meer. Ik heb nog steeds het ouderlijk huis aan de rand van Liverpool en twee keer per jaar vlieg ik terug. Dan maken de boys en ik er een ouderwets feestje van. Liverpool is een bruisende stad, maar het leven in Singapore is toch net iets beter. De mensen zijn vriendelijk, het eten heerlijk en het klimaat is super. Wat wil je nog meer?’

‘Mee eens, het is hier geweldig zowel privé als zakelijk.’ Ben hield zich wat op de vlakte. Hij wist niet waarom, het was een gevoel. Eric stopte zijn hand in de zak van zijn colbert en kwam met een kaartje.

‘Ik moet er vandoor. Ik heb nog een afspraak, maar hier heb je mijn kaartje. Misschien kunnen we ooit nog eens zaken doen.’

‘O, dank je. Ik heb helaas niks bij me, of wacht, misschien toch...’ Ben pakte zijn telefoon en keek op de achterkant. Voor het geval dat, had hij daar meestal een kaartje en een briefje van honderd Singapore dollar. Hij trok het plastic beschermhoesje van zijn telefoon en gaf Eric het kaartje.

‘Leuk je weer gezien te hebben,’ zei hij en gaf Eric een hand.

‘Ja, erg leuk,’ zei Eric die nog even op zijn horloge keek.

‘Ik moet echt weg.’ Nogmaals gaf hij een hand en ging er vandoor.

‘Laters ...,’ riep Ben hem na in de taal van de piccolo. Maar Eric hoorde het niet en was snel uit het zicht.

Ben moest even bijkomen van de opmerkelijke ontmoeting. Hij staarde naar de grond en bleef hangen in een dromerige roes die het verleden deed herleven. Hij dacht aan de irritante jochies van toen, die de pestkoppen van de school waren en schudde het hoofd. Het was een vervelende periode geweest. Het was opmerkelijk dat hij Eric uitgerekend hier, ver weg van Liverpool, ontmoette. Opnieuw twijfelde hij. Zou hij een drankje doen, of zou hij Lau bellen. Zonder echt een keuze te maken, pakte hij zijn telefoon.

‘Hoi Lau, kan je mij komen halen? Is dat mogelijk?’

‘Ik kom er aan, meneer Ben. Ik zie u over tien minuten waar ik u vanavond heb afgezet.’

‘Fijn, dank je wel.’

Ben draaide zich om en vertrok uit de ontvangsthal. De band zette een nummer in van de Beatles. Het was *Yesterday*. Hij bleef staan om het te horen. De muziek overviel zijn geest. De weemoed, het ongrijpbare verlangen naar het verleden, bracht flarden van gevoelens uit zijn schooltijd. Ook flitsen van de jongens van de Force, die het leven van

Big Ben regelmatig tot een hel hadden gemaakt, kwamen boven. Plotseling werd hij door een zwoele stem uit zijn emotie getrokken. ‘Hé Bennie boy, ben je er nog.’

Hij draaide zich om. Het was Holly met een blad vol drankjes.

‘Wil je nog een drankje?’

‘Nee, ik ga weg. Mijn taxi, je weet wel die gele, komt mij halen.’

‘Nou zeg. Dat kan toch niet. Nu blijf ik zielig alleen achter,’ treurde Holly en het leek alsof ze het meende.

‘Sorry Holly, het is niet anders. Maar het was wel erg gezellig met je,’ probeerde Ben haar vrolijk te stemmen.

‘Als je maar niet vergeet dat ik een hamburger van je tegoed heb!’

‘Afgesproken, het is genoteerd. Laters...,’ groette Ben gevat.

‘Whaaa, je doet me na,’ schaterde Holly. ‘Laters, Bennie boy!’

Ze draaide zich om en liep naar een groepje gasten om haar drankjes te lossen. Wat een heerlijk spontaan kind, dacht Ben toen hij over de rode loper naar de taxi liep. Maar een kind was ze allang niet meer. Hij schatte haar ergens rond de dertig.

Lau stond er al. Zoals altijd was hij stipt op tijd. Ben stapte in de cab en zei dat hij naar huis wilde. ‘Dat gaan we doen, meneer Ben.’ Tijdens de rit staaarde Ben uit het zijraam. Zijn hersenen projecteerden beelden van de bijzondere opening op het netvlies. Niet alleen de weelderige en geurige tuinen van Gardens by the Bay hadden indruk op hem gemaakt, maar vooral die twee bijzondere en onverwachte ontmoetingen deden wat met hem. Hoe groot is de kans dat je, uitgerekend in Azië, iemand uit je jeugd tegenkomt. Hij kon er niet over uit. En als klap op de vuurpijl was daar die leuke piccolo die ook nog eens uit Liverpool kwam. En ik maar denken dat toeval niet bestaat.

De cab stond stil voor de slagboom naast het bijgebouwtje van de beveiliging van Tate. Lau reed naar de liften en zonder te betalen stapte Ben uit. Ze hadden al jaren de afspraak dat elke zondag een bedrag zou worden overgemaakt naar de bankrekening van Lau. De win-situatie pakte altijd in het voordeel van Lau uit.

3

april 2018

Het was zes jaar na

de opening van Gardens by the Bay toen Ben om acht uur wakker werd. Als manager kon hij zijn werkdag zelf bepalen en indelen. Toch hield hij van structuur. Elke dag bezocht hij minimaal twee McDonald's van de meer dan honderd vestigingen in Singapore. De eerste bezocht hij om half twaalf in de ochtend, de tweede rond twee uur in de middag en af en toe een derde vestiging rond zes uur. Zo had hij in twee maanden alle vestigingen bezocht. Op iedere locatie bestelde hij een koffie, pakte een krant en ging zitten op een plek waar hij de medewerkers aan de balie kon observeren. Niemand van het personeel kende hem. Zo kon hij ongemerkt zien hoe het er toeling en welke service werd geleverd. Iedere maandag tot en met zaterdag controleerde hij de processen bij de franchisenemers en legde de informatie vast. Ieder half jaar kwamen de franchisenemers van de vestigingen Singapore bij elkaar om de resultaten, bijzonderheden en ontwikkelingen te bespreken. Ben liet deze vergaderingen aan zijn assistent. Die werkwijze zorgde ervoor dat hij niet alleen voor de medewerkers, maar ook voor de franchisenemers undercover bleef.

De eerste dag van de cyclus liet Ben zich door Lau brengen naar McDonald's op Singapore Chanti Airport om ten slotte de laatste dag van de cyclus te eindigen bij McDonald's Lido, op de hoek van Orchard Road en Scotts Road. Deze vestiging lag op loopafstand van zijn appartement in Tate Residences.

Vandaag was het de laatste dag van de cyclus. Het was twaalf uur toen Ben via Scotts Road naar zijn bestemming liep. In het Lido, pal naast Shaw Theatres, was een McDonald's gevestigd met uitzicht op Orchard Road. Het zitgedeelte was ruim opgezet en er was een balie met twee kassa's. Ben liep naar de balie en bestelde een koffie. Nadat hij had

betaald, wees hij waar hij ging zitten en liep weg. Dat deed hij om de reactie en het gedrag van de medewerker te testen. Probeerden ze hem tegen te houden, zodat hij zelf zijn koffie mee kon nemen, of lieten ze hem begaan en zou men de koffie, als service, nabrengen? De tweede koffie inclusief hamburger zou hij een half uurtje later via de computer bestellen en betalen. Op deze wijze zou hij de functie van de bestelcomputer testen, evenals de tijdsduur en de wijze waarop de aflevering plaatsvond. Het waren meetpunten die hij registreerde in zijn laptop. Voor de registratie van zijn bevindingen had hij jaren geleden een tabel ontwikkeld. Service, snelheid, kwaliteit en vriendelijkheid stonden centraal. De bevindingen van Ben werden door zijn assistent meegenomen in de halfjaarlijkse bespreking met de franchisenemers.

Ben had zijn hamburger en tweede koffie besteld en zag op het scherm dat zijn bestelling in voorbereiding was. Op de bon stond de tijd dat hij de bestelling had betaald. Hij pakte een krant en wachtte op het moment dat zijn bestelling was afgerond. Het door Ben ontwikkelde systeem was door het hoofdkantoor in Chicago overgenomen en zorgde voor een wereldwijde uniforme bewaking van de kwaliteit. Een vriendelijke medewerker bracht zijn hamburger en tweede koffie en Ben begon de krant te lezen. Op de voorpagina las hij de woorden: moord of ongeluk? Hij wilde het artikel lezen toen iemand riep: ‘Hé Bennie boy...’ Hij keek op en zag uit het rijtje klanten een dame komen. De stem kwam hem vaag bekend voor, maar hij herkende haar niet. De dame merkte het en zei: ‘Ik ben het, piccolo Holly van Gardens by the Bay. Van zes jaar geleden, weet je nog?’

Ben sloot zijn ogen en viste in zijn geheugen.

‘Ja, nu zie ik het. Maar je had toch donkerblond haar en een staart?’

‘Dus ik ben je wel opgevallen, maar je bent mij gewoon vergeten.’ flapte Holly eruit en Ben moest lachen.

‘Dan ben je zeker ook vergeten dat je een hamburger hebt beloofd.’

‘Hahaha. Ik kan mij dat inderdaad niet herinneren, maar neem het zonder meer van je aan. Ga zitten, dan bestel ik wat je wil.’

Hij stond op terwijl Holly ging zitten.

‘Nou, doe maar een hamburger en een cappuccino.’

‘Prima, ik ben zo terug.’

Ben liep naar de balie en binnen enkele minuten was hij terug en zette het dienblad met de cappuccino en hamburger op zijn krant. Hij ging naast Holly zitten en keek naar het gezicht en het lichtblonde haar.

‘Ik had je echt niet herkend hoor,’ verontschuldigde Ben zich. ‘Je ziet er zo anders uit zonder piccolo-outfit.’

Holly wist het, Ben had gelijk. Ze nam een slokje cappuccino.

‘Hoe gaat het met je?’ vroeg Ben belangstellend.

‘Goed, maar ook niet zo goed.’

Holly keek naar de krant onder het dienblad en sloeg haar ogen neer.

‘Wat is er dan?’ probeerde Ben.

‘Heb je de krant gelezen, Ben?’

‘Nee, ik wilde net beginnen.’

‘Nou, het is vreselijk wat er is gebeurd. Het staat nu breeduit in de krant.’ Een dikke traan liep over haar wang. Ben legde zijn hand op haar schouder, maar wist dat een troostende hand niet veel zou helpen.

Holly nam nog een slokje cappuccino en begon: ‘Mijn vriendin is dood. Ze zeggen dat ze van het balkon is gesprongen. Maar je springt toch niet naakt van een balkon? Dat is toch gek?’

Ben schok van haar heftige emotie en probeerde haar te kalmeren.

‘De politie zal wel gaan uitzoeken hoe dat het gebeurde. Kende je haar al lang?’

‘Ik ken Jennifer van vroeger uit Liverpool en op mijn eerste dag in Singapore kwam ik haar tegen. We deden veel samen. Gingen samen fitnesssen, lekker eten en naar de bios.’

Holly zocht in haar handtas naar een tissue, droogde haar tranen en snoot haar neus. Ben had met haar te doen.

‘En nu is haar leven voorbij. Het is toch vreselijk?’

‘Ja, ik snap dat je verdriet hebt.’

‘De politie kwam gister en vertelde dat Jennifer overleden was. Het was alsof ik door de grond zakte. Ze vroegen of ik wist wat Jennifer in het Hilton deed en of ze vijanden had. Nou, Jennifer was de liefste die

ik ken. Ze had nooit ruzie en zeker geen vijanden.’ Holly zuchtte een paar keer en dronk haar cappuccino.

‘Wil je nog een cappuccino of wat anders?’ vroeg Ben.

‘Nee, dank je. Ik eet mijn hamburger en ga dan weer.’

‘Wat ga je doen vandaag?’ vroeg Ben die zich zorgen maakte.

‘Ik heb afgesproken met een vriendin die ook verdrietig is.’

‘Goed dat jullie elkaar opzoeken. Dan kan je het verdriet delen. Kan ik je nog ergens mee helpen of iets voor je betekenen?’

‘Ik denk het niet. Nu Jennifer er niet meer is, weet niet of ik nog in Singapore wil blijven.’

Ben trok het hoesje van zijn telefoon en pakte zijn kaartje.

‘Hier heb je mijn telefoonnummer. Als je hulp nodig hebt of je wilt even praten, dan kan je mij bellen. Ook als je trek hebt in een gratis hamburger.’ grapte Ben. Het bracht Holly een glimlach, maar haar ogen bleven droevig.

‘Dank je wel. Je hebt me weer een beetje uit de put gehaald.’ Ze stopte het kaartje in haar tas en stond op. Ben wilde een hand geven, maar Holly gaf een zoen op zijn mond en zei: ‘Bedankt voor alles Ben.’

‘Ach, ik heb niks kunnen doen. Sterkte en misschien tot ziens.’

Ze draaide zich om en haar hakken klikten op de marmeren vloertegels van McDonald’s. Ben keek haar na, verplaatste het dienblad en begon het artikel in de krant te lezen.

4

eind juli 2018

De aanvliegroute naar

John Lennon Airport ging in een u-bocht over de Mersey. Ben zag de zandbanken die bij eb – door een verschil van bijna tien meter in het getij – aan de oppervlakte kwamen, in de door Gary and the Pacemakers bezongen rivier.

Hij liep met zijn trolley naar een taxi en liet zich afzetten bij het Hilton Liverpool. Het was een rit door memorie lane, met aan de linkerkant het havengebied van de Mersey en aan de rechterkant de typisch Engelse smalle boomloze straatjes met de vooroorlogse huisjes. Over een week was hij weer te gast bij de familie Harrison, die in hun straat bekend stond als de Beatlesfamilie. Na George werden Paul, Ringo en John geboren en ten slotte kwam dochter, Michelle. De kinderen van Roy en Joy verdienden hun geld op verschillende plekken in de maatschappij. George werd geestelijke en was al jaren de bisschop in de kathedraal van Liverpool. Paul was rechercheur bij de politie van Liverpool. Ringo werd een beetje gezien als het zwarte schaap van de familie. Toch verdiende hij op legale wijze geld met zijn escortservice. Michelle was een pittige tante die in vastgoed zat en John runde samen met zijn vader een taxibedrijf. Het taxibedrijf had meerdere cabs rijden en het liep de laatste jaren meer dan goed. Vader Roy genoot van het leven, woog ruim honderdtien kilo schoon aan de haak en zijn lichaam had de vorm van een overrijpe peer. En overrijp betekende: gevaar voor de gezondheid.

Op Harrison Day en met kerst kwam de familie samen in het ouderlijk huis op Lowry Bank in Birkenhead, een stad gelegen tegenover Liverpool en gescheiden door de Mersey. Het was een niet al te groot rijtjeshuis pal aan de Mersey met een fantastisch uitzicht op de rivier en

de daarachter gelegen docks van Liverpool. Ieder jaar, in de eerste week van augustus, werd op Harrison Day de verjaardag van moeder Joy gevierd. Ben was er altijd bij. Hij was de enige niet-Beatles, maar werd door de familie gezien als een echte Harrison. Vanaf hun schooltijd waren George en hij dikke vrienden en in zijn jeugd kwam Ben bijna dagelijks over de vloer bij de ouders van George. Ben was een fijn mens, wat een aantal jaar terug bleek toen hij – door een financiële injectie – het taxibedrijf van Roy en John voor de ondergang had behoed.

Het weerbericht gaf aan dat het nog dagen druilerig zou blijven. Waar de meeste mensen liever geen regen zagen, was het voor John en vader Roy letterlijk een geschenk uit de hemel. Taxichauffeurs en parapluverkopers hadden immers baat bij regen, het zou de inkomsten aanzienlijk verhogen. Met een grote glimlach op het gezicht reed John vroeg in de ochtend van Birkenhead, onder de Mersey door de Queensway-tunnel, naar Lime Street Station, het treinstation in Liverpool. Net voor het treinstation, werd John aangehouden voor een ritje, en zo ging het de hele dag door. Hij had nauwelijks tijd om de door Mary gemaakte boterhammen te nuttigen. Steeds als hij op een standplaats stond en een paar happen wilde nemen, werd het portier opengetrokken en stapte er een klant in. John zat er niet mee. De keuze, tussen een klant of een boterham, was eenvoudig. Wie kiest er voor parels als er ook diamanten worden aangeboden. De hele dag bleef het somber en grauw. Af en toe kletterde de regen zo hard, dat de ruitenwissers het vallende water nauwelijks konden verwerken. Soms leek het te minderen, maar dan kwam er een striemende wind met toch weer een tropische regenbui. Geen enkele passagier lukte het om droog op de achterbank te belanden. De meeste van hen, noemden hun bestemming en hielden vervolgens hun mond tijdens de rit. Een aantal zeiden niet meer dan een paar woorden. En zoals zo vaak, ging het over het lamlendige weer. Aan het einde van de dag reed John vermoeid maar tevreden naar huis. Mary wist dat hij tijdens de regendagen, niet

om vijf, maar rond zes uur zou stoppen. Zij zorgde ervoor dat het eten klaar stond als John binnenkwam.

‘En, hoe ging het?’ vroeg Mary die het antwoord al wist.

‘Ach, je weet het. Liverpool bruist de hele dag.’

‘Fijn schat. Kom je gelijk aan tafel?’

Aan tafel ging het over koetjes en kalfjes, over het weer en de bijzondere klanten. John vertelde Mary dat hij het idee had om een speaker te plaatsen in het portier van de passagiers. ‘Dan wordt het voor de klant op troosteloze dagen zoals vandaag wat gezelliger in de cab.’

‘Prima idee. Maar de muziek mag niet hard klinken hoor.’

‘Nee, zeker niet. Het wordt een zacht achtergrondmuziekje. Het moet ontspanning geven, zodat ze even kunnen wegdromen.’

Na het eten ging John in de fauteuil bij de houtkachel zitten. Het was een gewoonte. Zoals de rups een vlinder wordt, werd tijdens het relaxen de vermoeidheid omgezet in nieuwe energie. Na een half uurtje sprong hij op uit zijn fauteuil.

‘Ik ga nog even een paar uurtjes werken.’

Het gezicht van Mary betrok. ‘Niet nodig, toch? Je hebt de hele dag hard gewerkt en genoeg verdiend, dus blijf thuis en ga ontspannen.’

‘Als er straks een mindere tijd komt, hebben we een buffertje door de extra uurtjes, dat weet je. Bovendien heb ik er weer zin in. Je hebt ook zo lekker gekookt. Ja, dat is het, jij bent de schuldige, schat.’

Mary moest lachen. Dit was de jongen waar ze verliefd op was geworden. De knul die haar gevoel in een klap kon draaien.

‘Goed, ga dan maar. Maar niet meer dan een uurtje hoor.’

John gaf een zoen, deed zijn jas aan en dook met zijn cab de regen in.

5

John had al weer

een uur gereden en het bleef druk. Vooral bij Lime Street Station waren de taxi's deze avond niet aan te slepen. Elke keer stonden veel klanten onder een afdakje te wachten. Als een taxi arriveerde, werd er gesprint en getracht de regen en vele plassen te ontwijken. Het was een komisch gezicht en een niet-realistisch doel, want niemand kwam in dit weer droog over. John ging zijn laatste ritje oppikken. Hij wilde gehoor geven aan de wens van Mary en bovendien was hij er op dit moment klaar mee. Toen hij voor de zoveelste keer bij Lime Street Station kwam, zag hij nog steeds mensen onder het afdakje staan. Weliswaar minder dan aan het begin van de avond, maar toch nog altijd een handjevol. Nog voordat hij stilstond, zag hij een man over de plassen rennen in de hoop de cab droog binnen te komen. Op het moment van de sprint was er een wolkbreuk. John remde, stond stil en het portier werd opengetrokken. De klant had nog geen tien meter gesprint, maar viel als een verzopen kat de cab binnen.

'O my God. Blij dat ik zit,' stamelde de Verzopen kat die met een geruite zakdoek zijn gezicht droogde.

'U heeft geluk. U bent namelijk mijn laatste ritje.'

'Fijn. Ik wil naar Victoria Street,' kwam er bekakt uit.

'Prima. Weet u het huisnummer?'

'Jazeker. Nummer drie.'

'Dat weet ik te vinden,' was het onnodige antwoord.

Victoria Street was niet ver, zelfs minder dan een kwartier lopen, maar lopen was in dit weer voor geen enkel mens een optie. Op de rijweg was het niet druk meer en John kwam redelijk snel bij het begin van Victoria Street waar het eenrichtingverkeer was. De Verzopen kat, die

tijdens de rit geen woord had gezegd, betaalde met een flinke fooi en stapte uit met een diepe zucht. De fooi kwam onverwacht.

Bij het instappen van een klant probeerde John twee zaken te voorspellen. Hij keek in zijn binnenspiegel en schatte in of er een praatje zou worden gemaakt en of er een fooitje zou worden gegeven. Regelmatig had hij het goed, maar deze keer zat hij ernaast. Hij had een praatje verwacht, maar zeker geen fooi. Ach, ik ben ook maar een mens, dacht John en zijn gedachte toverde een glimlach. Met draaiende motor bleef hij staan en telde het geld van de avond. De opbrengst was beter dan verwacht. Hij stopte het papiergeld in de binnenzak van zijn jas en zag op de klok in het dashboard dat het tien over acht was. Hij draaide aan het stuur toen hij aan de overkant van de weg een gedaante met hoed uit een donkere steeg zag komen. Het was gestopt met regenen en op dit gedeelte van Victoria Street was de straatverlichting defect. John wilde wegrijden, maar zijn ogen bleven als magneten de gedaante met hoed volgen. Zwaaiend met zijn hoed rende hij naar de cab. John begreep wat hij wilde. Hij twijfelde, wou liever naar Mary toe, maar iets hield hem tegen. Hij bleef staan en wachtte tot de Hoed was ingestapt. Hij keek in zijn binnenspiegel om zijn inschatting te doen. Het gezicht van de man bleef echter verborgen achter de hoog opstaande revers en de drijfnatte hoed. John zag een rode streep op de glimmende wang en uit de wond zocht een druppel bloed zijn weg over de natte wang.

‘U heeft bloed op uw linker wang,’ zei hij droog. De Hoed voelde aan zijn wang en keek naar het bloed op zijn vingers. John trok een tissue uit het doosje naast hem. ‘Hier heeft u een tissue.’

‘Bent u gevallen?’

‘Inderdaad. Ik sprong over een grote plas en toen ging het mis.’

‘Vervelend. Waar kan ik u naartoe brengen?’

‘Naar het Hilton graag.’

John reed weg en wachtte op een gesprekje. Maar zijn inschatting bleek onjuist. Op weg naar het Hilton leek Liverpool verlaten, bijna uitgestorven. Er was geen levende ziel op de weg en de onheilspellende

stilte versterkte het onbehagelijke gevoel van John. Hij wist niet wat het was, maar er was iets met de man op de achterbank. Even later stopte hij voor de ingang van het Hilton. Hij draaide zich om en de Hoed gaf een briefje van twintig pond.

‘Keep the change,’ klonk het nors terwijl hij over de bank naar het portier schoof. Het was de grootste fooi van de dag. John wilde de klant bedanken maar was te laat. Het portier klapte met een forse knal dicht en hij zag de Hoed het Hilton binnengaan. Snel trapte hij op het gaspedaal en reed weg. Hij wilde naar Mary en niet nogmaals meemaken dat iemand zwaaide voor een ritje.

Voldaan parkeerde hij de cab twee huizen naast die van Roy en Joy op Lowry Bank. De sprint van de cab naar de voordeur hielp niet. Het was weliswaar een tiental meters, maar de regen kwam onstuimig uit de hemel en drijfnat opende John de voordeur.

‘I’m home,’ riep hij, terwijl hij zijn jas ophing aan de kapstok.

‘Fijn,’ hoorde hij vanuit de huiskamer.

Mary was opgestaan en liep de keuken in. ‘Ik heb net koffie gezet,’ zei ze toen John de keuken instapte en achter haar ging staan. Hij sloeg zijn armen om haar buik en trok Mary stevig tegen zich aan. Terwijl hij haar een kus in haar nek gaf, kneep hij in haar linker borst.

‘Heerlijk. Precies wat ik nodig heb.’

‘Bedoel je de koffie, of iets anders,’ grapte Mary.

‘Allebei. Ik heb zo’n zin in je,’ fluisterde John in haar oor.

‘Pas op, John! Ik heb een hete koffiepote in mijn handen.’

John liet Mary los en ging aan de ronde eettafel zitten. Hij vertelde dat iemand in Victoria Street zwaaide voor een ritje.

‘Het was een nogal duister figuur met een hoed en hij had een jaap op zijn wang. Hij zei dat hij was gevallen bij een sprong over een regenplas. Hij wilde naar het Hilton, zei de hele weg niks, maar gaf wel de grootste tip van de dag.’

‘Mooi toch,’ reageerde Mary vrolijk. ‘Zo zie je maar. Het is gewoon niet te voorspellen of ze fooi geven.’

‘Ach, toch heb ik het meestal wel goed,’ probeerde John nog.

‘Ja, ja. gekkie!’

‘Ja, gek op jou schat,’ lachte John die naar Mary stapte en haar tegen zich aan trok. De liefde was nog lang niet uit het huwelijk gevlogen. John had zin en begon Mary te zoenen. Mary drukte hem weg.

‘Ik ga zo even douchen en dan in bed op je liggen wachten, schat.’
Mary lachte. Voor John was dat voldoende.

Na het douchen stapte hij vol erotische verwachting in bed en hoorde dat Mary de badkamer inliep. Hij pakte The Sun en staarde naar een uitdagende blondine op de wereldberoemde pagina 3.

‘Doe die meid maar weg,’ zei Mary, die uitdagend met witte netkousen in de deuropening stond. Ondeugend poseerde ze met draaiende heupbewegingen en keek John uitdagend aan. Ze wist waar ze hem een plezier mee deed en genoot zelf ook van het spel. Ooit hadden ze hun fantasie en stoute wensen met elkaar besproken. En dat had de basis gelegd voor een heerlijk spel en wilde vrijages. De volgende ochtend voelde John zich als herboren.

6

Een week later

was het 2 augustus, de dag voor Harrison Day.

‘Dat zou voor morgen goed uitkomen,’ zei John toen hij het slaapkamergordijn opzij had geschoven en naar de Mersey keek. Op de lichte golven scheen een waterig zonnetje.

‘Wat bedoel je?’ zei Mary die de slaap uit haar ogen wreef.

‘Als het zo blijft, kan morgen de barbecue doorgaan.’

Mary liep de trap af om voor het ontbijt en de lunchboterhammen te zorgen. Toen ze aan tafel zaten, staarde John naar de theepot terwijl hij zijn toast at. Zijn gedachte ging terug naar het sensuele spel van gisteravond en zijn lippen trokken een glimlach.

‘Ik ga aan de slag,’ zei hij en stond op. Hij ging achter Mary staan en kustte haar op het achterhoofd.

‘Je was heerlijk, schat,’ fluisterde hij in haar oor.

‘Weet ik toch,’ lachte Mary. Ze genoot van de complimentjes die John haar altijd gaf en een lief woord bracht haar vaak weer in de stemming. Fluitend liep John naar de gang en trok zijn schoenen aan.

‘Zie je zo...,’ klonk het vrolijk toen hij met zijn Tupperwarebakje onder de arm de voordeur van het nachtslot haalde. Mary hoorde het niet. Ze was al naar boven om te douchen.

Door het zonnetje waren de klanten vrolijk en John voelde zich een gelukkig mens. Rond twaalf uur parkeerde hij in een rustige straat. Vandaag nam hij de tijd om te genieten van de door Mary gemaakte boterhammen. Hij opende het Tupperwarebakje en zag dat zijn laatste klant een krant had laten liggen. Hij stapte uit, pakte de krant, legde hem op de motorkap en begon, met een boterham in de hand, in het heerlijke zonnetje de krant te lezen. Op pagina vier viel zijn oog op een

klein bericht over een lugubere moord. In een leegstaand pand in Victoria Street was het lichaam van een vrouw gevonden. De dame bleek een prostituee, maar de politie had verder geen aanknopingspunten en deed daarom een oproep in de krant. Iedereen die in de buurt van Victoria Street iets was opgevallen, werd verzocht zich te melden. Het was een bericht zoals wel vaker. John schonk er geen aandacht aan en bladerde verder. Hij genoot van het zonnetje en dacht aan morgen, de gezellige familiedag met dit keer een barbecue.

Toen hij aankwam bij Lime Street Station stond er een lange rij taxi's. Met tegenzin sloot hij aan. Het duurde bijna een uur voordat hij aan de beurt was en iemand instapte. Het was een kleine gezette man met een gebruind gezicht en een strohoed op. Terwijl John vroeg waar de rit naartoe ging, keek hij in het gezicht van de klant om zijn inschatting te kunnen doen. Het was: geen praatje, geen fooi.

‘Victoria Street nummer 3,’ zei het corpulente manneke kortaf.

‘Komt voor elkaar,’ zei John met enige teleurstelling. Onder het rijden keek hij af en toe in zijn binnenspiegel. De schuinstaande strohoed gaf niet veel prijs, maar John zag toch een klein litteken op de wang van het gezicht. Opeens kreeg hij een flashback. Hij moest naar hetzelfde adres, waar hij ruim een week geleden de Hoed had opgepikt. Hij dacht aan de oproep van de politie. Het vreemde voorval met de Hoed kon best eens van belang zijn. Het had misschien niks te betekenen, maar hij zou het de politie zeker moeten laten weten. Morgen, tijdens de barbecue bij zijn ouders, zou hij Paul treffen en zijn verhaal doen. John stopte voor huisnummer 3 en zag twee politieauto's geparkeerd voor een steegje. De man met strohoed had tijdens de rit geen woord gezegd en betaalde – zoals verwacht – zonder fooi. John zat er niet mee en moest er zelfs om lachen. Hij had het goed ingeschat.

7

In de drukbezette

Pima bar van het Hilton hing een gezellige sfeer en een groepje dames genoot luidruchtig van een drankje. Ben bestelde een rum-cola en pakte The Daily Telegraph die bij de tijdschriften lag. Aan de muur, achter het vrolijke stel, was nog een tafeltje vrij. Hij ging zitten, nam een ferme slok uit zijn glas en keek geanimeerd om zich heen. Iedereen voelde de gezelligheid, die ongrijpbaar als de vroege ochtendmist in de ruimte hing. De dames voor hem voerden lacherig de boventoon.

Ben sloeg de krant open en in rap tempo snelde hij de krantenkoppen. Hij las een krant zoals een coureur van de Formule-1 met zijn bolide over het circuit scheurt. Soms werd hij geprikkeld door een krantenkop of een opvallende foto. Dan deed hij een pitstop en las de inhoud van het artikel. Het gelach van de meiden voor hem, werd verstoord door het zoemen van zijn telefoon. Hij keek op het scherm en zag dat het Eric Shotton was. Nadat hij Eric's visitekaartje tijdens de opening van Gardens by the Bay had gekregen, had hij zijn nummer in zijn contacten opgeslagen. Vreemd dat hij belt, dacht Ben. We hebben elkaar sinds de opening in 2012 niet meer gezien of gesproken.

‘Hoi Eric, hoe gaat het?’

‘Alles is prima.’ Eric vroeg of hij met Ben kon afspreken.

‘Nee, dat gaat niet. Ik zit in Liverpool en ben pas over een week in Singapore. Bel mij volgende week maar even om af te spreken.’

‘Goed, dat doe ik. Veel plezier daar.’

Voordat Ben kon antwoorden, had Eric al opgehangen. Even ging zijn gedachte zes jaar terug, maar de lacherige dames voor hem trokken zijn aandacht. Hij staarde in zijn glas en concentreerde zich op de geluiden die binnenkwamen. Ben genoot van de dames, waar de alcohol het plezier stimuleerde.

‘O, daar heb je Cheryl,’ zei de kleinste van het stel terwijl ze met haar arm zwaaide om aandacht te trekken. Cheryl stapte lachend de bar in en werd uitbundig door het stel ontvangen.

‘Ik kan Gina al een tijdje niet bereiken en daarom heb ik jou gevraagd,’ zei de kleinste die duidelijk het alfameisje was.

‘Wil je wat drinken, Cheryl?’

‘Ja, doe maar een gin-tonic.’

De meiden giechelden verder en uit de woorden die Ben opving, kon hij opmaken dat het over mannen ging. Hij vroeg zich af of hun eigen mannen over de tong gingen, of de idolen van het witte doek. Hij kon er geen chocola van maken en hoe langer het duurde, hoe drukker de meiden werden. Het alfameisje stond na een half uur op. Bens ogen vielen op haar collier waar een facet geslepen diamant aan bengelde. Hangend tussen haar ferme borsten transformeerde de diamant het ontvangende licht tot lichtenflitsen. Het was alsof paparazzi een fotoshoot deden.

‘Kom. We moeten gaan,’ hoorde hij zeggen. Het vijftal stond op en gezamenlijk liepen ze weg. Ben zag dure tasjes van Louis Vuitton en wiegende heupen. Een stel elegante en frisse dames, maar toch allemaal ook een beetje het type van pagina 3 uit The Sun, dacht Ben die een laatste slok uit zijn glas nam. Hij sloeg de krant dicht, stond op en legde hem terug bij de tijdschriften. Op de marmeren tegels van de lobby klonken vijf paar hakken als de lokroep van hitsige krekels. Nieuwsgierig volgde Ben hun pad. In de lobby zag hij dat ze werden gehaald door een deftige chauffeur. De meiden stapten in een grote zwarte limousine die langzaam, bijna zwevend over de weg, vertrok.

Ik ben niet nieuwsgierig, maar wil wel graag alles weten, dacht Ben die een binnenpretje had om zijn gedachte. Hij draaide zich om en liep naar de receptie. De receptioniste – een look-a-like van Jennifer Lopez – zag hem aankomen en vroeg: ‘Kan ik u helpen, meneer?’

Ben zag het direct. Zij was de juiste vrouw, op de juiste plek. Het was haar uitstraling, haar looks en de vriendelijke wijze waarop hij werd benaderd.

‘Kunt u voor mij een taxi bestellen?’

‘Jazeker meneer. U kunt in de lobby wachten op de taxi.’

‘Fijn. Maar ik heb ook nog een vraagje.’

‘Zegt u het maar meneer.’

‘Kent u de dames, die net werden gehaald door een limousine?’

‘Ik ken ze niet echt. Het groepje is geen gast van het hotel, maar ze komen al een aantal jaar bij ons met kerst in de zomer iets drinken. Ze worden altijd opgehaald door een chauffeur met een zwarte limousine.’

‘O, bijzonder,’ reageerde Ben die niet veel wijzer was geworden.

‘Ja, best bijzonder, maar ze bezorgen geen last. Als ze zijn geweest zeggen we tegen elkaar dat de Hilton girls er weer waren.’

‘Leuk gevonden die naam. Het lijkt wel de naam van een nieuwe band: The Hilton Girls.’

‘Ik denk niet dat ze muziek maken,’ lachte de look-a-like.

‘Bedankt voor de informatie,’ zei Ben en wees naar de plek waar hij wilde gaan zitten. ‘Ik ga daar wachten op mijn taxi.’

‘Prima meneer. De chauffeur komt u halen als hij er is.’

Ben schrok. Hij was het cadeautje voor Denise vergeten en snel liep hij naar de liften. Toen hij weer beneden kwam, haastte hij zich naar de plek waar hij in de lobby zou gaan zitten. Hij dacht aan de lacherige dames en hun bijzondere naam: Hilton girls.

Het wachten op de taxi duurde nog geen vijf minuten.

‘Graag naar Saxon Way,’ zei Ben na het instappen.

‘Saxon Way Merseyside, prima meneer,’ herhaalde de chauffeur het reisdoel. Ben keek gedachteloos naar alles wat voorbij kwam. Twee keer per jaar reed hij dezelfde route naar zijn dochter en iedere keer zag hij weer iets nieuws. Liverpool was aan het veranderen. Nieuwe winkelcentra, zoals Liverpool ONE en strakke hoge kantoren werden uit de grond gestampt. De docks en de historische bouwwerken vormden een mooi contrast met de futuristische nieuwbouw. Maar altijd waren daar ook nog de typische vooroorlogse huisjes.

Toen de taxi de wijk Saxon Way inreed, hielp Ben de chauffeur en wees hem de weg. Denise stond al voor het raam te wachten. Ze kwam nu net

boven de vensterbank en hij zag dat ze de man herkende die uit de taxi was gestapt. Zijn hart stroomde vol. Hij had Denise zes maanden niet gezien. Goed, via face time zagen en spraken ze elkaar bijna wekelijks, maar je kleinkind vasthouden is toch wel even iets anders. Hij had het moeilijk toen Denise op hem afkwam en schreeuwde: ‘Opa is er...’ Enthousiast versnelde Ben zijn pas. Denise rende als een losgelaten cheeta en de vierjarige sprong opa in de armen. Het was een heerlijk gevoel die omarming en Ben slikte de tranen weg.

‘Wat een heerlijk kind ben je toch,’ zei hij en gaf haar een zoen.

‘Logisch toch met zo’n moeder,’ grapte Jim, de zoon van Ben die ook in de deuropening stond. Emma gaf haar vader een dikke knuffel. ‘Blij dat je er weer bent, pap,’ zei ze met een stem waar haar emotie niet in verborgen bleef.

‘Kijk, wat opa voor je heeft,’ zei Ben terwijl hij het cadeau gaf. Denise schreeuwde het uit. Het was ontroerend om te zien wat een klein cadeau met een kind van vier doet. Haar pretogen explodeerden en sprongen zowat uit de oogkassen.

‘Wat zeg je dan tegen opa?’ was het leermoment van Emma.

‘Dank je wel, lieve opa.’

Als het zou kunnen, brak het hart van Ben. Hij omarmde zijn zoon en gaf schoondochter Angela een zoen op iedere wang. ‘Zal ik je uit je jas helpen?’ vroeg ze terwijl ze de gang inliep om een hanger te pakken van de kapstok. Ben trok zijn jas uit en in de woonkamer plofte hij in zijn favoriete fauteuil. Denise scheurde het papier van haar cadeau en schreeuwde het uit toen ze een nieuwe Barbie zag.

‘Fijn dat je er weer bent,’ zei Angela die tegenover Ben ging zitten op de donkerrode veloursbank. Hij was blij met de keuze van zijn zoon. Angela was een lieve warme vrouw en het huwelijk leek prima. Of er een kinderswens was, wist hij niet. Emma had ooit een visje uitgegooid, maar werd toen door haar vader gecorrigeerd. ‘Zoiets vraag je niet!’ Geschrokken keek ze naar haar vader. Ze was zijn correctie niet gewend, maar was het wel met hem eens. ‘Je hebt gelijk pap, sorry.’

8

John was blij

met het zonnetje en hield de werkdag kort. Toen hij half drie thuiskwam, zag hij aan de geparkeerde auto's dat het druk moest zijn bij zijn ouders. Binnen twintig minuten had hij gedoucht en stond hij twee huizen verder tussen de familie. Hij gaf zijn moeder en Mary een zoen en voelde zijn lichaam ontspannen. Voor hem was Harrison Day net als kerst, de gezelligste dag van het jaar en dat gevoel hadden ze allemaal in de familie.

'Ik mis er een,' zei John bij de ronde eettafel waar George, Ringo, Paul en Michelle zaten. Hij keek nog even om zich heen of hij iemand over het hoofd had gezien en vroeg: 'Komt hij niet?'

'Hij is in het land,' wist George die Ben gister nog had gesproken.

'Ben ik hier bij de Beatles, de leukste familie van Birkenhead?' riep Ben even later in de deuropening.

'Yes!,' klonk het in koor.

In zijn jeugd, was Ben bij de Harrisons kind aan huis. Altijd kon hij terecht bij de ouders van zijn vriendje George. De band die de schooljongens hadden, is ondanks zijn vertrek naar Singapore altijd gebleven en was door de jaren heen eerder sterker dan zwakker geworden. Als kind bespraken ze alles met elkaar en dat is altijd zo gebleven. Vanuit zijn geloofsovertuiging had George meestal een andere invalshoek en ook al was zijn mening enigszins gekleurd te noemen, Ben stelde de mening of het advies van George enorm op prijs. Soms waren er momenten dat het leek alsof George zijn paarse bisschopstenuë afwierp. Dan was hij weer dat knulletje van vroeger die zich met zijn vuisten verzette tegen de tirannen van het schoolplein. Ben kon zich geen betere vriend wensen.

De Beatlesfamilie was als een kleurrijke puzzel. En iedereen wist, zonder het uit te spreken, dat het ene stukje geen bestaansrecht had zonder het andere puzzelstukje. Daarbij was het opvallend dat een niet-Harrison in het midden van de familie stond en verbonden was met ieder puzzelstukje.

‘Als Ben er niet is, is de legpuzzel niet compleet,’ had moeder Joy tegen haar kinderen ooit gezegd. En zo was het.

Ben liep naar de ronde eettafel en ging op de lege stoel naast George zitten. In het midden lag, zoals altijd, het met robijnen bezette zilveren kruis van George. Hij droeg de uiting van het geloof graag bij zich, maar als hij ging zitten zat het kruis ongemakkelijk in zijn broekzak. Aan de ronde eettafel werden de roddels en het nieuws besproken, dus dat wilde niemand missen. Ben plaatste een opmerking over de klasse van de voetballers Salah en Robertson van Liverpool. Het was alsof een stok in het hoenderhok werd gegooid want het maakte de tongen los. Ringo was de meest fanatieke van het stel. Hij had een seizoenkaart en voor hem was Virgil van Dijk de beste. De meningen vlogen over tafel, maar iedereen wist het, geen beter team dan de Reds.

‘Als ze de Champions League winnen, laat ik mijn cab rood spuiten,’ zei John. ‘Over die cab gesproken. Ik heb nog iets voor de politie, Paul.’

‘Zullen wij dan maar even weggaan,’ zei George diplomatiek.

‘Nee hoor. Blijf rustig zitten, iedereen mag het horen.’

John begon over het krantenartikel waarin de politie naar aanleiding van een moord in Victoria Street een oproep deed.

‘Was die dame een van jouw escorts, Ringo?’ vroeg John.

‘Nee, daar heeft Paul ook al naar geïnformeerd.’

‘Ik las de oproep van de politie, maar dat kwam eerlijk gezegd op dat moment niet bij mij binnen. Pas toen ik vanmiddag een andere klant naar Victoria Street bracht, dacht ik er weer aan. Ik deed een week geleden, naar wat ik dacht, mijn laatste ritje. Dat ritje ging naar Victoria Street. Toen ik de klant had gebracht, kwam er uit een donker steegje een man hevig zwaaiend met een hoed naar mij toegerend. Ik twijfelde,

wilde eigenlijk naar huis, maar vond het lullig voor die vent, dus liet ik hem in de cab.’

‘Hoe laat was dat?’ vroeg Paul.

‘Tien over acht. Ik weet het nog precies want ik keek, net voordat ik weg wilde rijden, op de klok van mijn dashboard.’

John ging verder en vertelde tot in detail zijn verhaal.

‘En jij komt nu pas met het verhaal?’ zei Paul boos.

‘Ik wist toch niet wat er was gebeurd,’ stamelde John. ‘Pas nadat ik het krantenbericht las, kwam ik erachter dat iemand in Victoria Street was vermoord. Ik dacht, ik vertel het straks aan mijn broer. Dan heeft hij ook keer een primeurtje.’

De toehoorders moesten lachen, maar Paul niet. ‘Dus je hebt hem afgezet bij het Hilton. En ging hij daar naar binnen?’ vroeg Paul.

‘Ja, ik zag hem naar binnengaan.’

‘Goed, dan bel ik het bureau om een rechercheur naar het Hilton te sturen. Kan je beschrijven hoe hij eruit zag. Zou je hem herkennen?’

‘Door zijn hoed kon ik weinig zien van zijn gezicht. Ik zag alleen een jaap op zijn wang.’

Paul stond op om het bureau te bellen.

‘John, wil jij morgen een verklaring op het bureau afleggen?’

‘Wacht even,’ zei Ben tegen Paul.

‘Ik heb niks gelezen in de krant en weet niets van een moord, maar besef mij opeens dat wat ik heb meegemaakt best zou kunnen passen in de puzzel.’

Paul fronste zijn wenkbrauwen en ging weer zitten. Ben begon over zijn drankje in de bar van het Hilton en de lacherige dames die voor hem zaten. Hij vertelde dat de kleinste van het stel zei dat ze Gina al een tijdje niet kon bereiken en dat ze daarom een andere dame, die Cheryl heet, erbij had gevraagd.

‘Weet je nog meer namen en zou je de dames kunnen herkennen?’

‘Meer namen weet ik niet, maar de receptioniste wist mij wel te vertellen dat die meiden twee keer per jaar in de bar een drankje doen en door het personeel de Hilton girls worden genoemd. Ik heb alleen de kleinste van het stel een beetje gezien, maar zag vooral een blinkende

diamant aan een ketting tussen haar borsten. Het waren keurige dames, maar ze zouden best eens in de dezelfde branche kunnen zitten als die dame die vermoord is in Victoria Street.’

‘Goed, dan kan ik beter naar het bureau gaan om de info te delen. Kan ik ervan uitgaan dat ook jij morgen een verklaring op het bureau gaat afleggen?’

‘Uiteraard,’ zei Ben.

‘Mooi,’ zei Paul, die met tegenzin wegging.

‘Wat een toeval allemaal,’ zei George.

‘Misschien ben jij die kerel zelfs tegengekomen in het Hilton, of heeft hij de kamer naast de jouwe, Ben’ prevelde George.

‘Tja, wat een verhaal,’ zei Michelle die Ringo in de ogen keek.

‘In het beroep van mijn meiden schuilt regelmatig gevaar. Weinig mensen staan daarbij stil en kijken neer op mijn meiden. Maar escortmeiden zijn heel sociaal en hebben vaak een warm karakter.’

‘Mee eens,’ bevestigde John met een grote glimlach. Hij kon het weten. Bij toeval had hij ooit een van de meisjes van Ringo in zijn cab gehad. En van het een kwam het ander. Mary en John werden verliefd en Mary stopte met werken voor Ringo. Het duurde een tijdje voordat het uitkwam en Ringo had er in het begin moeite mee omdat Mary zijn beste escort was. Maar het ging ook om het geluk van zijn broer. Dus nam hij het verlies.